

ROEMENIE
VIA
TRANSILVANICA

ZUIDERHUIS
AUGUSTUS 2023

TRANSSYLVANIE PUUR NATUUR EN AUTHENTIEK

Via Transilvanica is een 1.400 km lange route die 2.000 jaar geschiedenis van Transsylvanië laat zien, van Putna tot Drobeta Turnu Severin. Wij doen de eerste vijf etappes. Misschien dat we daar later een vervolg aan breien. Via Transilvanica is een en al diversiteit, van het groene gras aan de oevers van de Donau, tot aan de bergtoppen, het landschap is net zo verschillend als de mensen waarvan we hopen dat ze deze weg zullen bewandelen. Zo stelt de route u in staat om belangrijke elementen te ontdekken over Roemenië en de mensen die er wonen. Langs het pad kan men stempels verzamelen als een blijvende herinnering aan deze ervaring.

DEELNEMERS

Vlnr geknield; Ludwig D'Haese -reisleder- (Merchtem), Fernand Verstraete (Izegem), Gerd Buytaert (Mortsel).

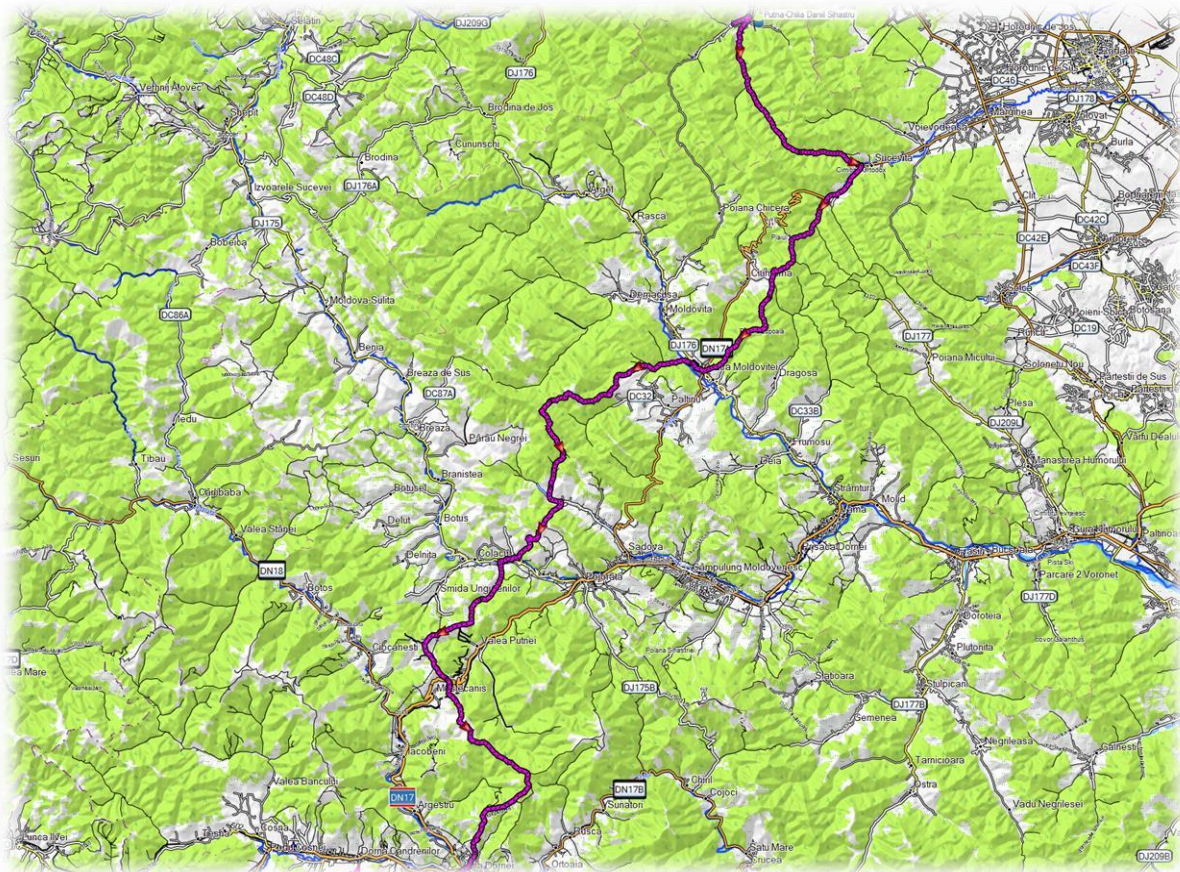
Vlnr staande; Mieke Verkeyn (Lodi Italië), Karel Van Gutte -reisleder- (Varsenare), Erik Meul (Melsele), Nicole Verstraete (Ingelmunster), Luc Bruneel (Ingelmunster), Christophe De Troeyer (Begijnendijk), Ben Schokkaert (Ninove) en Walter Van De Velde (Beveren).

Bij de start kan men een stempelboekje bekomen waarbij men bij elk traject een stempel kan toevoegen.

Hieronder een kaartje van het volledige traject dat we hebben afgelegd.

DE REISBEGELEIDERS

Ik ben Ludwig D'Haese en een fervent wandelaar en avonturier. Ik woon in het Vlaams Brabantse Merchtem en ben geboren in 1956. In een ver verleden ben ik gids geweest bij de voorloper van het Zuiderhuis "Te Voet". Daar deed ik de zwaardere huttentochten. Het kon toen niet hoog en zwaar genoeg zijn. De meeste reizen die ik nu begeleid heb ik zelf samengesteld en ter plaatse verkend. Zo ben ik er zeker van dat de wandelingen niet te zwaar zijn. De Via Transilvanica is uiteraard een bestaand wandeltraject maar ik ben het wel gaan verkennen voordat ik er met groepen naartoe trek. Tijdens de verkenningen probeer ik ter plaatse ook informatie in te winnen over de streek, het land en zijn geschiedenis.

Ik ben Karel Van Gutte en neem graag reizigers mee op stap voor een unieke ervaring. Hierbij wend ik al mijn kennis van de regio aan om de mooiste plekjes te bereiken, meestal weg van de platgetreden paden. Ik vertel graag over de achterliggende geschiedenis van de dingen die we voorbij wandelen, uiteraard in kleine dosissen. Het is mijn grootste plezier om onderweg een praatje te slaan met locals en om die gesprekken te tolken voor mijn medereizigers. Ik wil hen meenemen op ontdekkingsstocht om plaatselijk gewoonten en tradities te leren kennen en vooral om van de plaatselijke producten te genieten.

Vrijdag 18 augustus 2023

Ons vliegtuig is geland in Iasi, de vroegere hoofdstad van Roemenië. Van daaruit is het nog meer dan drie uur rijden naar Putna, de vertrekplaats van de Via Transilvanica.

We logeren de eerste nacht in hotel Madalina in Putna. Het hotel heeft een fitnessruimte en zwembad. Het is rustig gelegen aan de rand van het dorp.

Het hotel heeft ook nog enkele bijgebouwen waar eveneens kamers zijn. Evenwel wordt het domein van het hotel doorsneden door een spoorweg. De uren van de voorbijrijdende treinen staan wel netjes aangegeven.

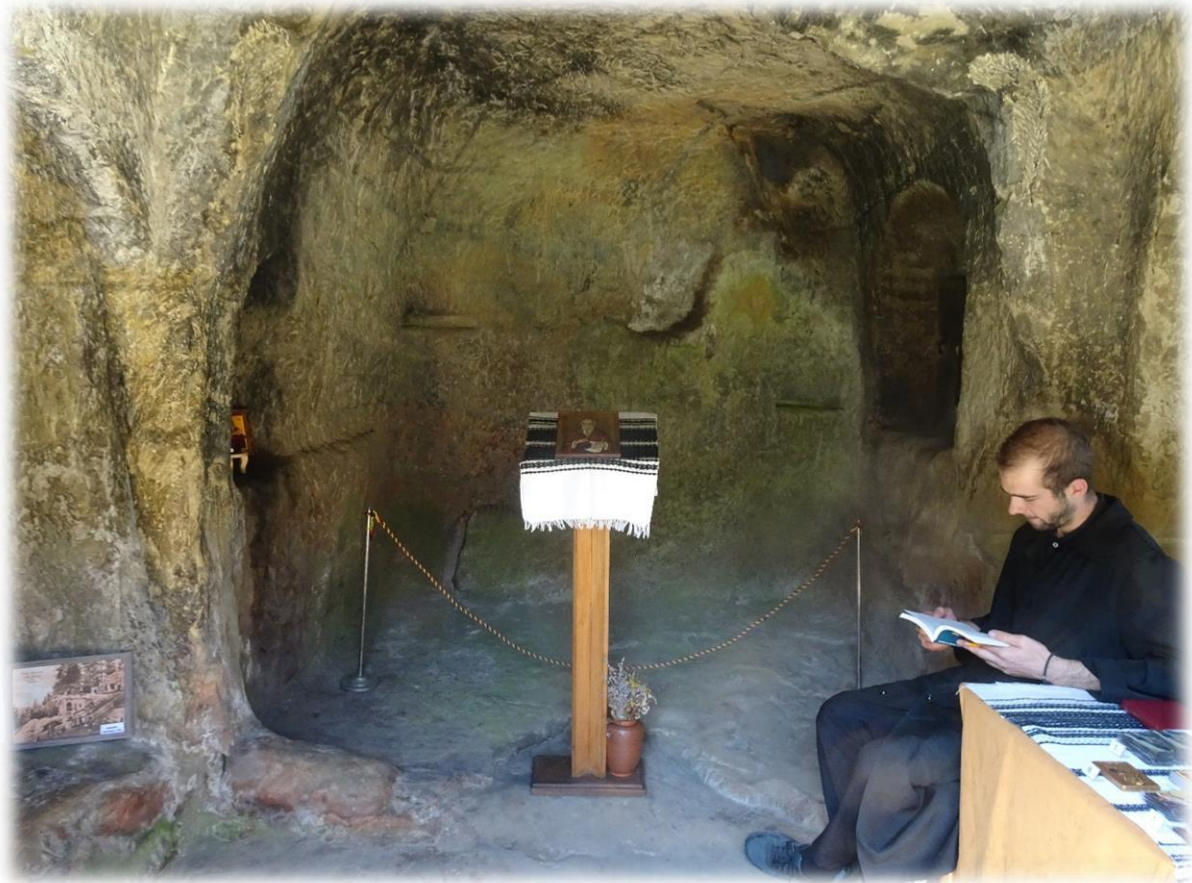
Zaterdag 19 augustus 2023

- Van : Putna
- Naar : Sucevita
- Afstand : 17 km
- Stijgen : 400 m
- Dalen : 400 m
- Duur : 6 uur

De Via Transilvanica wordt aangeduid met een oranje T die tevens oranje omcirkeld is. De rode M duidt een religieuze wandeling aan: de Maria-wandeling.

Voor we onze wandeling beginnen brengen we eerst een bezoek aan de kapel Daniil Sihastru. Deze kapel die uitgehakt is uit een rots heeft een lengte van 9,25 meter en een hoogte van 2 meter. Het gewelf was geschilderd met kleuren verkregen uit kruidenaftreksels. Sommige zijn

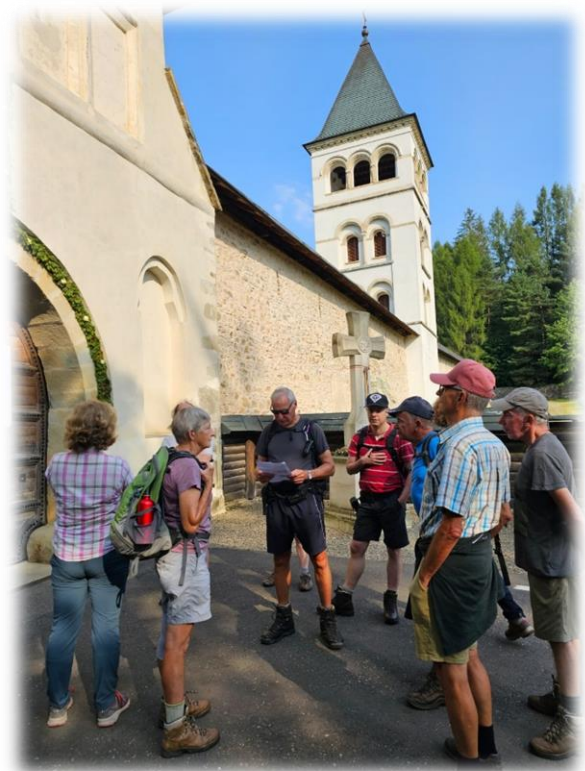
zelfs vandaag nog zichtbaar. Kluizenaar Daniil heeft hier 20 jaar gewoond. De kamer onder de kapel werd door de kluizenaar gebruikt als cel, hier drong hij zich dag na dag binnen na een dag van hard vasten, stilte en onophoudelijk bidden. Dit alles speelde zich af in de 15de eeuw.

Het klooster (Manastirea) van Putna ligt op ongeveer tien kilometer afstand van de grens met Oekraïne. Als klooster behoort het toe aan de Roemeens-orthodoxe kerk. Het heeft een belangrijke rol gespeeld in de cultuur en geschiedenis van de regio en in die hoedanigheid

staat het op de Werelderfgoedlijst. Volgens een legende besloot de Moldavische vorst Stefanus III in 1466 een nieuw klooster te stichten in de Oostelijke Karpaten. Vanaf een bergtop schoot hij een pijl het dal in; op de plaats waar deze bleef steken zou het klooster gesticht worden. Het nieuwe klooster kreeg de naam van de Putna, de rivier die door het dal stroomde.

Naast de culturele functie had het klooster ook een functie als verdedigingsbolwerk, getuige de versterkte muren, poorten en torens. Het klooster werd meermaals geteisterd door aardbevingen, brand en oorlog. In de loop der jaren zijn er meerdere grootschalige

restauraties geweest: in 1654, 1757 en meer recentelijk in de periode 1966-1988. De verwoestingen hebben echter toch onherstelbare beschadigingen teweeggebracht. Zo waren de buitenmuren van de kloosterkerk oorspronkelijk met fresco's beschilderd. Van deze fresco's is er niet één bewaard gebleven.

Binnenin zijn alle muren en zolderingen beschilderd met fresco'. Deze fresco's beelden Bijbelverhalen uit. Ook al kon je niet lezen, je kon de verhalen zoals een strip lezen.

Karel geeft wat uitleg over een klok waarmee men de gelovigen oproept tot het gebed.

In het kloostervan Putna en haar bij-klooster leven een 200-tal monniken. Foto links onder toont ons een monnik die teken doet hij we geen foto's mogen nemen. De foto rechts onder is een monnik die gebruik maakt van een drone om de daken te inspecteren.

Een monnik geeft ons wat uitleg over het klooster en zijn gebruiken. Karel doet de vertaling.

Alle muren binnenin de kapel zijn beschilderd tot in de nok toe.

De Transilvanica heeft kilometerpalen, men noemt ze hier bornen. We komen aan de eerste borne, de officiële start van de Via Transilvanica.

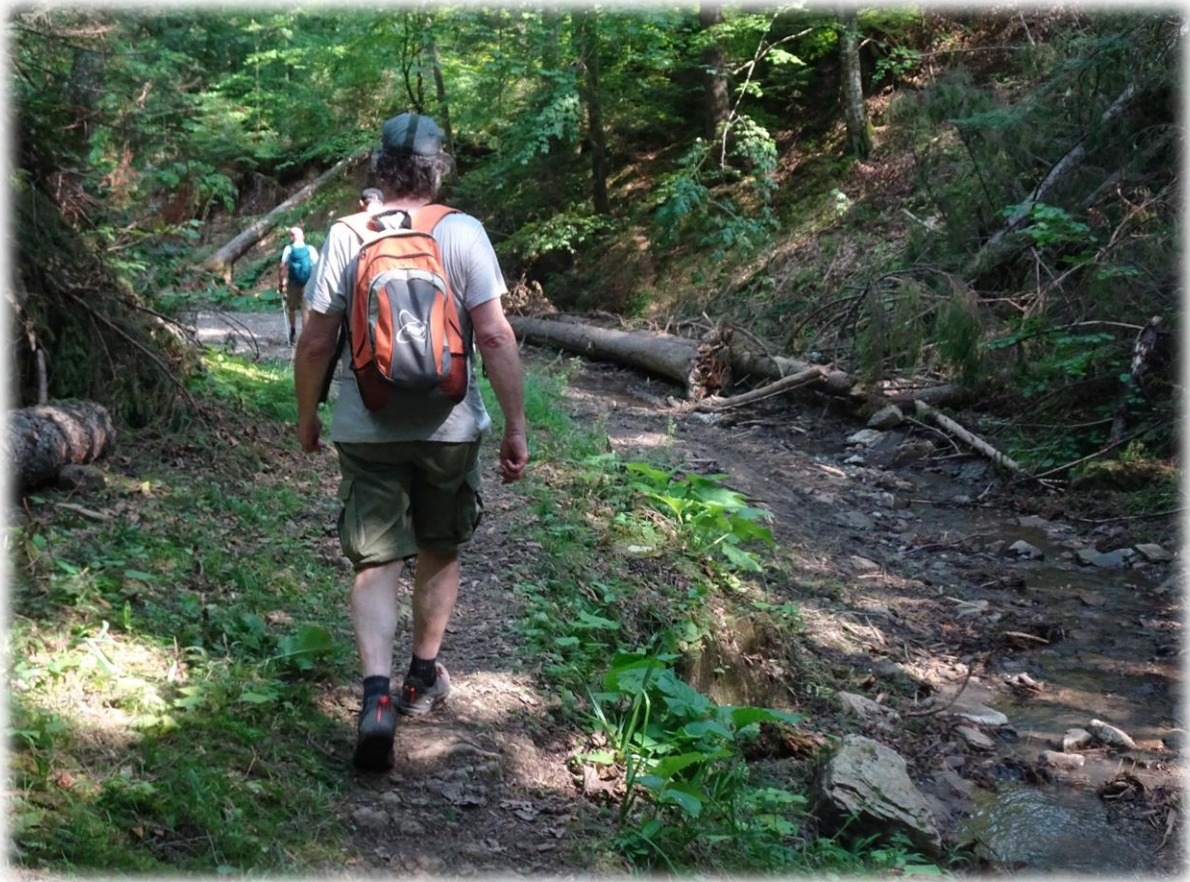

Aan de rand van het dorp passeren we nog een kapel die volledig uit hout is opgetrokken, zelfs de schaliën van het dak zijn vervaardigd uit hout.

We komen al een eerste kudde schapen tegen. Een schaap kan een leeftijd van 15 tot 20 jaar halen, maar dit komt in de praktijk zelden voor: meestal worden ze veel eerder geslacht. Op hoge leeftijd verliest een schaap zijn tanden en kiezen waardoor het niet meer goed kan eten.

Die gebruiken ze om gras en kruidachtigen af te snijden, met een beweging zoals een tondeuse. Het grazen gaat dus heel anders dan bij de koe die het gras met zijn tong lostrekt. Een schaap eet daarom veel korter gras dan een koe, en een boer kan wel eerst koeien in een wei zetten en daarna schapen, maar nooit andersom.

Vandaag gaat de wandeling grotendeels door de vallei van de rivier Putna. Deze is 20 km lang en mondt uit in de rivier Suceava in de buurt van Gura Putnei.

Een knoest of een kankergezwell op een boomstam is erg gewild door beeldhouwers en houtbewerkers. Het hout heeft immers een mooie nervenstructuur. Een knoest wordt

verkocht per kilo en is het duurste hout dat er bestaat. Ook de dure Havana sigaren die men per stuk verkoopt worden verpakt in een kistje van knoestenhout. Zo'n kistje heeft de perfecte vochtigheidsgraad voor de sigaar en de sigaar behoudt zijn aroma.

In Roemenië zijn de karren in V-vorm de meest voorkomende. Men noemt ze caruta. Ze zijn heel praktisch om er boomstammen in te vervoeren. Maar eigenlijk worden ze voor alles en nog wat gebruikt. Sommige karren hebben zelfs een nummerplaat. Vermoedelijk diende de

kar een nummerplaat te hebben als men er op de autosnelweg wou mee rijden. Sinds eind de jaren 90 mogen ze echter niet meer op de autosnelweg.

Groot hoefblad is een plant die ook bij ons veel voorkomt op vochtige en voedselrijke plaatsen. De soort heeft lange wortelstokken en is daardoor lastig te verwijderen. Ze wordt daarom in de volksmond ook wel allemansverdriet genoemd.

Rond de middag zoeken we een rustig plaatsje om te eten. Onder ons horen en zien we een man met paard die aan het werken zijn in het bos.

Het paard doet het zware werk en trekt de boomstammen, een voor een, naar de kar, waarna de houthakker de kar vol laadt met boomstammen.

De toorts met gele bloemen is Koningskaars of Stalkaars, bekend in de kruidengeneeskunst (Verbascum) voor zijn slijmstoffen die in aftreksels werden gebruikt om de hoest te stillen, was een onderdeel van het mengsel "Borsttheekruiden".

Dergelijke constructies zie je bijna overal in de tuinen. Het zijn eigenlijk waterputten waar men een gebouwtje heeft rond gezet zodat katten er niet kunnen in verdrinken.

De Robinia pseudoacacia heeft hier blauwe bloemen. Deze bij ons bloeit met witte trossen en zijn beroemd om hun acacia-honing.

Onze tocht eindigt in de buurt van het klooster van Sucevita. Het klooster stamt uit 1585. De kerk van het klooster bevat zowel Byzantijnse als Gotische elementen en staat sinds 2010 op de Werelderegoedlijst van de UNESCO als een van de beschilderde kerken in Moldavië. Het

klooster wordt bewoond door nonnen. De binnenplaats van het klooster is bijna vierkant (100 bij 104 meter) en is omgeven door hoge (6 m), brede (3 m) muren. Op elke hoek staat een toren. Sucevița was een prinselijke residentie en daardoor een versterkt klooster.

Regelmatig komt er een non kijken of alle kaarsen nog branden.